

Dacă Hristos n-a înviat ...

1 Corinteni 15.12-20

David R. Reid

© SoundWords, Online începând de la: 06.04.2019, Actualizat: 10.04.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 1 Corinteni 15.12-20

1 Corinteni 15.12-20: Iar dacă se predică despre Hristos că a fost înviat dintre morți, cum spun unii dintre voi că nu este înviere a morților? Iar dacă nu este înviere a morților, nici Hristos nu a fost înviat. Iar dacă Hristos nu a fost înviat, atunci, în adevăr, zadarnică este și predicarea noastră și zadarnică și credința voastră. Și suntem găsiți și martori falși ai lui Dumnezeu, pentru că am mărturisit cu privire la Dumnezeu că a înviat pe Hristos, pe care nu L-a înviat, dacă, în adevăr, morții nu înviază. Pentru că, dacă morții nu înviază, nici Hristos nu a fost înviat. Iar dacă Hristos nu a fost înviat, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre; atunci, în adevăr, și cei care au adormit în Hristos sunt pierduți. Dacă numai în viața aceasta avem speranță în Hristos, suntem mai nenorociți decât toți oamenii. Dar acum, Hristos a fost înviat dintre morți, cel dintâi rod al celor care au adormit.

Paștele este o caracteristică unică în felul ei a creștinismului. Și anume nu pentru că în această duminică mai mulți „creștini” merg la biserică, decât de obicei, ci pentru că la paște sărbătorim învierea lui Isus Hristos. Credința creștină învață că Întemeietorul ei trăiește și astăzi! Nici o altă religie din lume nu își revendică o astfel de pretenție. Alte religii afirmă probabil că „duhul” întemeietorului lor trăiește în învățăturile lor religioase, dar creștinismul afirmă că întemeietorul lui, Isus Hristos, trăiește astăzi – și anume, în trup! Creștinismul biblic învață că Isus Hristos a murit realmente, dar apoi a înviat în trup (nu numai în duh) din mormânt și timp de patruzeci de zile S-a arătat multor oameni diferiți în diferite ocazii (vezi Faptele apostolilor 1.3; 1 Corinteni 15.3-8). Creștinismul mai învață și că Isus Hristos după aceste arătări în trup, care sunt de netăgăduit, a părăsit în trup pământul, dând promisiunea ca într-o zi să revină în trup (vezi Ioan 14.1-3; Faptele apostolilor 1.9-11). Cu toate că noi creștinii știm că Domnul nostru Isus Hristos înviat este prezent în duh, și noi trăim prezența Lui, noi ne bucurăm de revenirea Lui în trup. Adevărata credință creștină ține cu tărie la faptul că Isus a înviat în trup din moarte, că El trăiește astăzi în glorie într-un trup și că El va reveni în trup într-o zi pe pământul acesta.

Învierea în trup a lui Isus Hristos dintre morți este stâlpul de bază al credinței creștine. Creștinismul stă și cade cu învierea. Cu alte cuvinte: în cele din urmă creștinismul nu se bazează numai pe învățătura morală și religioasă (așa cum fac celelalte religii mondiale), ci pe un *eveniment istoric!* Baza credinței noastre nu este numai ceea ce Isus *a dat ca învățătură*, ci și ceea ce El *a făcut*, ca să susțină afirmațiile Lui. Fiecare care s-a denumit pe sine însuși conducător religios poate vesti anumite învățături morale și mărețe și poate probabil chiar spune: „eu sunt păstorul cel bun”, „îmi dau viața pentru oile mele”, și apoi poate chiar muri pentru o „chestiune bună”. Dar cine poate continua aceste afirmații – așa cum a făcut Isus Hristos – cu afirmația, că el a înviat trupește? „Eu îmi dau viața, ca din nou să o iau. Nimeni nu mi-o ia, ci Eu o dau de la Mine Însumi. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși” (Ioan 10.14-18). Ce pretenție! Învățăturile morale ale lui Isus Hristos nu se pot despărți de afirmațiile Sale referitoare la Persoana Sa și puterea Sa și moartea Sa. Dacă Isus Hristos nu ar fi fost înviat în trup, El ar fi un înșelător (nici măcar un om bun) și creștinismul ar fi o înșelăciune și o farsă; creștinii ar juca atunci numai focuri religioase!

Afirmații la fel de drastice ca acestea prezintă Biblia ca și consecințe logice în cazul în care

învierea lui Hristos nu ar fi avut loc în realitate. În 1 Corinteni 15.12-19 ne sunt prezentate mai multe concluzii, la care noi *trebuie* să ajungem, în cazul că Hristos nu ar fi înviat dintre morți. Fără învierea trupească a lui Hristos, creștinismului îi sunt retrase fundamentul și puterea lui!

Corinteni nu își puteau imagina o înviere trupească viitoare a creștinilor care muriseră. Ei nu se îndoiau de învierea lui Hristos, ah, nu, ei credeau din toată inima în ea. (În 1 Corinteni 15.11 și versetele anterioare este vorba de conținutul învățaturii, pe care corinteni au primit-o și au crezut-o.) Însă cu greu puteau înțelege concepția referitoare la învierea trupească a credincioșilor. Este evident, că ei nu aveau nici o greutate să creadă, că duhul continuă să trăiască într-o altă lume, căci nemurirea sufletului era parte componentă a filozofiei grecești dominante!

Ca să rezolve această problemă, apostolul îndreaptă atenția credincioșilor din Corint spre învierea lui Hristos. Dacă ei credeau în învierea trupească *a lui Hristos*, de ce atunci concepția referitoare la învierea trupească *a creștinului* ar trebui să fie așa de grea (1 Corinteni 15.12)? Dacă Dumnezeu L-a înviat pe Isus Hristos dintre morți, era logic că El poate învia pe *fiecare* om dintre morți. Însă contrariul era de asemenea valabil din punct de vedere logic! Dacă nu ar exista așa ceva cum este învierea trupească dintre morți a oamenilor, atunci nici Hristos nu putea să fi înviat dintre morți (1 Corinteni 15.13,16). Căci în cele din urmă Isus era, cu toate că El era Dumnezeu, un om din carne și sânge, care a murit realmente. Care este deci concluzia logică? Dacă Hristos nu a fost înviat, noi trebuie să deducem, că în credința creștină totul este fără fundament tare și este „în zadar” (1 Corinteni 15.14-19). Această concluzie logică este valabilă și astăzi, la fel ca atunci, și concluziile care urmează în versetele 14-19 sunt la fel de adevărate cum au fost atunci:

Dacă Hristos nu a înviat, atunci și predica noastră este zadarnică (1 Corinteni 15.14). Atunci nu este nici o realitate înapoia cuvintelor care sună frumos. Dacă Hristos este încă mort – ce drept avem noi atunci să predicăm: „lubește pe aproapele tău ca pe tine însuși” (ca să nu mai vorbim despre înviere!)? Atunci suntem învățători umaniști, care nu au o autoritate mai mare decât ceea ce majoritatea oamenilor civilizației noastre „consideră” a fi corect – și aceasta este absolut subiectiv și relativ! Dacă Isus nu trăiește astăzi, atunci mesajul Bibliei este fără împlinire și găunos; predica noastră este în zadar!

Dacă Hristos nu a înviat, atunci credința noastră este zadarnică (1 Corinteni 15.14). Nu este nici un fundament pentru credința noastră creștină, dacă învierea este o glumă. Să ne întemeiem soarta pe învățătura și pretențiile unui om care este mort, nu este mai mult decât o închipuire dorită. Ce garanție avem noi că există speranță în afara cimitirului, dacă Acela care a afirmat că a biruit moartea, în realitate El Însuși este mort? O credință creștină, care se întemeiază pe învățătura unui Hristos mort, este ca o himeră, care se descompune în nimic!

Dacă Hristos nu a înviat, atunci noi suntem martori falși ai lui Dumnezeu (1 Corinteni 15.15). Noi suntem nu numai fanatici religioși orbiți, care „se joacă de-a biserica”, ci noi suntem mincinoși după toate regulile! Dacă Dumnezeu nicidecum nu există, desigur nu contează dacă noi suntem mincinoși, căci atunci nu există un etalon absolut. Dar dacă există *realmente* Dumnezeu și El nu L-a înviat pe Hristos dintre morți, noi falsificăm adevărul și suntem martori falși împotriva lui Dumnezeu, dacă predicăm în continuare învierea și

sărbătorim paștele! Să luăm seama la argumentul acesta din versetul 15. Noi *trebuie* să ajungem la această concluzie, dacă nu există o înviere a trupului dintre morți (1 Corinteni 15.16).

Dacă Hristos nu a înviat, credința noastră este zadarnică și noi suntem încă în păcatele noastre (1 Corinteni 15.17). Prin aceasta credința noastră nu numai că nu are nici un fundament (1 Corinteni 15.14), ci ea este fără sens! Ce ne aduce o astfel de credință? Ne mântuiește ea? Nicidecum! Nu, dacă Acela, care a afirmat că El ne poate îndepărta păcatele, zace încă într-un mormânt în Ierusalim. Dacă fărădelegile noastre nu au fost plătite, într-un univers moral nu poate fi nici iertare de păcate și nici uitarea lor. Dacă Acela, în care noi credem ca Salvator al nostru, cu adevărat niciodată nu a triumfat asupra morții – ce dovadă avem noi, că vina pentru păcatele noastre a fost plătită? Fără înviere rămâne pedeapsa cu moartea pentru păcatele noastre (vezi Romani 8.23). Noi vom fi făcuți încă întotdeauna răspunzători pentru fărădelegile noastre. Noi suntem încă în păcatele noastre – *vinovați!* Dacă nu este înviere, atunci nu este nici răscumpărare și nici împăcare cu Dumnezeu.

Dacă Hristos nu a înviat, cei adormiți în Hristos sunt pierduți (1 Corinteni 15.18). Dacă Paștele este numai o înșelăciune, atunci creștinii, care au murit, sunt pierduți pentru totdeauna. Nu va fi nici o trezire la viață din mormânt. Cunoscuta inscripție creștină de pe piatra de mormânt „Adormit în Hristos” este numai o expresie înfrumusețătoare pentru „Pierdut pentru totdeauna”. Cuvântul „pierdut” (1 Corinteni 15.18) nu înseamnă ceva de forma nimicire sau exterminare, ci mai degrabă pagubă sau distrugere, și nu pierderea existenței, ci pierderea bunăstării. Orice așa-numita „lumină la capătul tunelului” (pe care unele persoane „moarte clinic” afirmă că au văzut-o) nu este „lumina cerului”, așa cum presupun cu plăcere unii oameni (vezi Evrei 9.27).

Dacă Hristos nu a înviat și noi ne-am pus speranța în Hristos numai în viața aceasta, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii (1 Corinteni 15.19). De ce? Deoarece am adus jertfă numai pentru o iluzie, ne-am ostenit, am suferit, am lucrat și am sperat! Dacă Hristos nu este viu astăzi, atunci suntem imbecili superstițioși, care trăiesc într-o lume a visurilor. Aceste fantome ar putea să ne dea „pace sufletului” și „speranță”, dar pentru ce? Pentru ce toată această osteneală și eforturi, dacă totul este numai închipuire? În ceea ce-l privește pe apostolul Pavel: dacă nu este nici o înviere, atunci ar fi mai logic „să te lăfăi” sau „să faci după capul tău”. Exact aceasta exprimă el în versetul 32 în felul următor: „să mâncăm și să bem, pentru că mâine vom muri!” (1 Corinteni 15.32). Fără Paști creștinii credincioși morți sunt pierduți (1 Corinteni 15.18) și creștinii credincioși aflați în viață sunt de compătimit (1 Corinteni 15.19).

Dar acum Hristos a înviat dintre morți! (1 Corinteni 15.20). Ce ușurare minunată! Toate concluziile de până acum sunt șterse cu acest adevăr mare. Învierea Domnului Isus Hristos este dovada și puterea creștinismului. Mormântul gol este garanția pentru speranța creștinului credincios. Așa cum cele dintâi roade sunt făgăduința recoltei care va veni, așa este învierea Domnului nostru garanția că moartea a fost biruită pentru fiecare creștin credincios. Aleluia!

Tradus de la: [Wenn Christus nicht auferstanden ist ...](#)

Titlul original: „If Christ Had Not Risen“

Sursa: www.growingchristians.org

Traducere: Ion Simionescu